

РЕШЕНИЕ

№ 7214

гр. София, 23.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 81 състав,
в публично заседание на 02.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стоян Тонев

при участието на секретаря Веселина Григорова, като разгледа дело номер **7178** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/. Образувано е по жалба на М. Ц. В., ЕГН: [ЕГН] от [населено място], [улица], чрез адв. В. Д. – В., съдебен адрес - [населено място], [улица],ет. 5, кантора 4, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ № 23 -4332-002910/22.06.2023г., издадена от ПИ към ОТДЕЛ ПЪТНА ПОЛИЦИЯ СДВР, с която на жалбоподателя на основание чл. 171, т.1, б.б от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка– временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността му, но не повече от 18 месеца.

В жалбата се поддържа становище за незаконосъобразност на оспорената заповед. Счита се, че не са налице данни, че с прилагането на ПАМ би се предотвратило извършването на нарушение. Излагат се съображения, че към момента на проверката лекият автомобил не е бил приведен в движение. В тази връзка се счита, че жалбоподателят не е имал качеството на „водач“. Не ставало ясно поради какви, обстоятелства, наличие на признаци в поведението му, проверяващите служители, са направили преценка, че следва да му бъде извършена такава проверка. Иска се отмяна на оспорената заповед. Претендира се присъждане на направени по делото разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят - М. Ц. В., редовно уведомен чрез адв. Д. – В.

не се явява и не се представлява.

Ответникът – полицейски инспектор в ОПП при СДВР, издал процесната ЗППАМ не се явява, не е представляван и не е заявил становище по жалбата.

СГП, редовно и своевременно призована, не се представлява.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

От приложените по делото доказателства се установява, че процесната ЗППАМ е наложена на М. Ц. В., за това, че на 22.06.2023г. около 03:40 часа в [населено място], по ул. „549-та“ /в ж.к. Суха река/ с посока на движение от [улица]към [улица], управлява лек автомобил „Х. С.“, с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Т. Б. И. ЕГН [ЕГН], живуща в [населено място]. В 03:50 часа при извършената проверка на ул. „549-та“ срещу бл. 94 водачът отказва да бъде изпробван за употреба на алкохол с техническо средство Алкотест дрегер 7510 с фабричен номер ARDM-0224 и за употреба на наркотични вещества и техни аналози с техническо средство ДръгТест 5000 с фабричен номер А.-0069. Като водачът не е представил СУМПС и контролен талон към него, както и СРМПС част 2. Издаден му е талон за медицинско изследване № 0150414 за В. академия (ВМА).

За извършеното нарушение е съставен АУАН Серия ГА № 120092 от 22.06.2023г. за нарушение на чл. 174, ал. 3, пр. 1 и пр. 2 от ЗДвП. В АУАН е посочено, че водачът е управлявал МПС - „Х. С.“, с рег. [рег.номер на МПС] на горепосочените дата, час и място, като при проверка отказва да бъде изпробван/ тестван за употреба на алкохол с техническо средство Алкотест дрегер 7510 с фабричен номер ARDM-0224, както и за употреба на наркотици с техническо средство Д. Тест 5000 с фабричен номер А.-0069/.

При така установената фактическа обстановка полицейски инспектор в ОПП при СДВР е издал процесната ЗППАМ № 23-4332-002910/ 22.06.2023г., като е посочил, че налице хипотеза на отказ за тестване с техническо средство за употреба на алкохол и наркотици, и на основание чл. 171, т. 1, б.„б“ от ЗДвП на М. Ц. В. временно е отнето свидетелството за управление на МПС – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца .

По делото е представена и приета административната преписка, като в същата се съдържа и справка – картон за водача, видно от която М. В. нееднократно е наказван за извършвани различни нарушения по ЗДвП, с НП и фишове.

В съдебно производство, от ВМА е представено писмо /л. 38-39/ със заверен препис от Протокол от 23.10.2023г. за химикотоксикологично изследване за определяне на алкохол и/или употреба на наркотични вещества или техни аналози. Съгласно цитирания протокол на ВМА, при извършените изследвания на биологичните проби на жалбоподателя М. Ц. В., е доказана употреба на АЛКОХОЛ в кръв с концентрация 0.96 g/l, АЛКОХОЛ, в урина с концентрация 1.15 g/L (на хиляда), както и НАРКОТИЧНИ ВЕЩЕСТВА, на Тетрахидроканабинол, попадащ в Списък I (Растения и вещества с висока степен на риск за общественото здраве поради вредния ефект от злоупотребата с тях, забранени за приложение в хуманната и ветеринарната медицина) на Наредба за реда за класифициране на растенията и веществата като наркотични към ЗКНВП.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в 14-дневния срок за обжалване, срещу подлежащ на обжалване

акт от лице, за което той е неблагоприятен, поради което е допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Видно от т. 3 на Заповед № 8121з – 1524/09.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи, СДВР е определена да осъществява контрол по ЗДвП, а съгласно приложената Заповед № 1618 от 26.02.2018г. на директора на СДВР, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки от процесния вид са длъжностни лица – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР от отдел "Пътна полиция" при СДВР. Видно от Заповед № 513 з – 6324 от 17.08.2018г. на Директора на СДВР/л.28/, издателят на процесната ЗППАМ заема длъжността полицейски инспектор в 01 Група от отдел "Пътна полиция" при СДВР. Поради това следва да се приеме, че е налице компетентност на административния орган за прилагане на принудителната административна мярка.

Оспорената заповед за прилагане на ПАМ е постановена в писмена форма и съдържа изискуемите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочено е както правното основание за упражненото административно правомощие, така и фактите и обстоятелствата, възприети като релевантни за наличието на материалноправната предпоставка за прилагане на ПАМ. Поради това съдът приема, че изискването на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за постановяване на мотивиран административен акт е изпълнено.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката налице ли са установените от компетентния орган релевантни юридически факти, изложени като мотиви в акта и доколко същите се съотнасят към посоченото в заповедта правно основание.

В процесната заповед е вписано правното основание за издаването - чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП. Посочената разпоредба съдържа няколко хипотези. Самостоятелното осъществяване на която и да е от тях дава възможност на органа да упражни властническата си компетентност с цел преустановяване на констатираното нарушение на правилата за движение по пътищата. Фактическият състав за налагане на ПАМ в хипотезата на чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП, изисква лицето да управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

В случая, за да приложи ПАМ по отношение на жалбоподателя, административният орган се е позовал на хипотезата - водачът на МПС отказва да му бъде извършена проверка техническо средство за употреба на алкохол, както и за наличие на наркотични вещества или техните аналози. Административният орган е приел за

осъществена именно тази хипотеза, като е посочил в заповедта, че на посочените дата и място жалбоподателят управлява лек автомобил марка „Х. С.“ и отказва да бъде тестван за употреба на алкохол и наличие на наркотични вещества или техни аналози. Това описание от фактическа страна е достатъчно да обоснове налагането на ПАМ по смисъла на приложената правна норма и изцяло кореспондира с посоченото правно основание в заповедта за прилагане на ПАМ. С факта на отказа е изпълнена хипотезата на чл. 171, т. 1, б. „Б“ от ЗДвП, което от своя страна е материалната предпоставка за възникване на правомощието на административния орган да приложи ПАМ.

От доказателствата по делото, в т.ч. АУАН, който съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното, а констатациите му не са опровергани от жалбоподателя, е установено, че М. В., на посочената дата и час е отказал да бъде изпробван с техническо средство, определящо употребата на алкохол и на наркотични вещества и техни аналози.

Неоснователно е твърдението на жалбоподателя, че не е доказано вмененото му деяние тъй като лекият автомобил не е бил в движение и не е имал качеството на „водач“. Изводът, че в процесния случай автомобилът е бил управляван от В. се извежда от материалите, които са надлежно приобщени в производството пред настоящата инстанция, които потвърждават, че жалбоподателят М. Ц. В. е управлявал лекия автомобил на процесната дата. Посоченото се потвърждава и от съставения на В. АУАН Серия ГА № 120092 от 22.06.2023г. за нарушения на чл. 174, ал. 3, пр. 1 и пр. 2 от ЗДвП, както и на чл. 100, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗДвП, който същият е подписал без възражение. За прецизност следва да се посочи, че съгласно чл. 62 ал. 1 от Инструкция № 8121з-749/20.10.2014г. за реда и организацията за осъществяване на дейностите по контрол на пътното движение, проверка на водач и ППС се извършва задължително при неработещ двигател най-малко от двама полицейски служители - проверяващ и охраняващ (подсигуряващ) т.е проверката не се извършва по време на движение, а автомобилът се спира и е в състояние на покой.

Неоснователно е и възражението на жалбоподателя за незаконосъобразност на проверката, поради липса на предпоставките по чл. 5, ал. 1 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози. Визираната разпоредба на Наредбата действително предвижда, че при наличие на външни признаци, поведение или реакции на водачите на МПС за употребата на наркотични вещества или техни аналози се извършва проверка с тест или лицата се изпращат за медицинско изследване. Според жалбоподателя В. не са били налице външни признаци или поведение, от което следвало, че той изобщо не е следвало да бъде тестван и затова проверката е извършена в нарушение на закона и ЗППАМ е незаконосъобразна. В тази връзка, в чл. 58, ал. 1, т. 3 от Инструкция № 8121з-749 от 20.10.2014 г. за реда и организацията за осъществяване на дейностите по контрол на пътното движение, се сочи че служителят, назначен в наряд за контрол на пътното движение, спира водачите на ППС за проверка, когато начинът на движение и поведение поражда съмнения към водача на МПС за преумора, употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози. Преценката дали на конкретния водач да бъде извършена проверка за употребата на алкохол и наркотични вещества или не е предоставена изцяло в правомощията на контролните органи и тя не подлежи на съдебен контрол в настоящото производство. За нарушение на изискването за нейното извършване,

когато такава е била наложителна предвид посочените критерии (начин на шофиране, поведение, реакции на лицето), съответните държавни служители от МВР биха носили дисциплинарна отговорност. Адресати на предвиденото в чл. 5, ал. 1 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. и Инструкция № 8121з-749 от 20.10.2014 г. задължение са именно контролните органи, а не водачите, които не могат да извличат от цитираните разпоредби основания за неизвършване на проверка по причини, че тяхното поведение или реакции не са дали повод за такава. Външните признаци са индивидуални и преценката на контролните органи в конкретния случай е била и правилна при това, доколкото е налице изричен отказ за проверка с техническо средство и наличието на доказателства за проведено медицинско изследване по реда на цитираната наредба, при което по отношение на жалбоподателя, е установено употреба на АЛКОХОЛ в кръв с концентрация 0.96 g/l, АЛКОХОЛ в урина с концентрация 1.15 g/L (на хиляда), както и НАРКОТИЧНИ ВЕЩЕСТВА, на Тетрахидроканабинол, попадащ в Списък I (Растения и вещества с висока степен на риск за общественото здраве поради вредния ефект от злоупотребата с тях, забранени за приложение в хуманната и ветеринарната медицина) на Наредба за реда за класифициране на растенията и веществата като наркотични към ЗКНВП. Способът за опровергаване на фактическото основание за издаване на заповедта – отказ от проверка с техническото средство е провеждане на медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване, резултатът от което да е отсъствие на наркотични вещества или техни аналози, при издаден талон за изследване. Преценката на контролните органи в конкретния случай е била правилна, съгласно приложения по делото заверен препис на Протокол от 23.10.2023г. за химикотоксикологично изследване за определяне на алкохол и/или употреба на наркотични вещества или техни аналози. Налице е законова забрана за управление на МПС след употреба на алкохол и наркотични вещества – чл. 5, ал. 3, т. 1 и 2 от ЗДвП като в случая е безспорно доказано, че жалбоподателят е нарушил тази забрана.

Законодателят е предвидил, че ПАМ от процесния вид се прилага под прекратително условие – до решаване на въпроса за отговорността на водача на МПС, но за не повече от 18 месеца. Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП не предвижда определяне на конкретен срок от административния орган в определени граници. Следователно при посочването на срока, за който е приложена принудителната административна мярка, административният орган не действа при условията на оперативна самостоятелност, тъй като срокът е определен в закона и в заповедта само се възпроизвежда предвидения в закона срок, а не се определя такъв от органа.

Съдът намира, че мярката се явява напълно съответна на целта на закона, която е да се лишат от възможност лица, които са под въздействие на наркотици/ респ. отказващи тестване за такива/ да управляват МПС - в защита на значим обществен интерес – на охрана на безопасното движение по пътищата. Чрез временното отнемане на свидетелството за управление на такива водачи се цели предвиденото в чл. 1, ал.2 от ЗДвП, да се опазват животът и здравето на участниците в движението по пътищата, да се опазват имуществото на юридическите и физическите лица.

По гореизложените съображения съдът счита, че оспорената заповед отговаря на всички изисквания за законосъобразност, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила при издаването ѝ, поради което подадената срещу нея жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

При този изход на спора в тежест на жалбоподателя остават направените разноски.

Ответникът не претендира разноси и няма доказателства да е направил такива.
Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК,
Административен съд София – град, III отделение, 81 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Ц. В., ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица], чрез адв. В. Д. – В., съдебен адрес - [населено място], [улица],ет. 5, кантора 4, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ № 23 -4332-002910/22.06.2023г., издадена от ПИ към ОТДЕЛ ПЪТНА ПОЛИЦИЯ СДВР , с която на жалбоподателя на основание чл. 171, т.1, б.б от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка– временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността му, но не повече от 18 месеца.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.172, ал.5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: